

LBRIS

We know
books

MARA NIȚĂ
LA CÂTEVA
SUFLETE
DISTANȚĂ
DE MINE

P O E M E


EDITURA
CREATOR
BRAȘOV, 2025

Cuprins

NOTA AUTORULUI	7
rezultat (prolog)	9
vreau să cred.....	14
trei.....	16
n-am să te rănesc.....	19
vise și iluzii.....	22
amintiri.....	25
trădare	28
somnambulă.....	30
eu și el.....	34
încercând	37
inimă de câine.....	39
vina din sufletele noastre	42
cântec de slavă.....	45
niciodată	47
toți știm	51
nu vreau.....	55
toate acele momente	60
fără „te urăsc”.....	63
dincolo de oameni	66
înapoi de la început	70

țigări, alcool, etc.....	74
roșu și albastru.....	77
melancolie.....	82
hai, hai, hai!.....	85
conștiința.....	89
șah la rege.....	92
ultimul mesaj.....	98
corespondențe.....	101
la câteva suflete distanță de mine (epilog).....	104
MULȚUMIRI.....	109

*Acest volum de poeme este dedicat
familiei, prietenilor și persoanelor
dragi ai autoarei.*

*Unele poeme sunt inspirate
din fapte reale și din întâmplări
din viața autoarei.*

*Dacă aveți sub 12 ani,
mai bine lăsați volumul jos
din mâini și faceți-vă temele.*

Nota autorului

ACEASTĂ CARTE NU ESTE NUMAI UN VOLUM DE POEZII. Este, de asemenea, modul în care eu prezint cum văd realitatea în care trăiesc.

Este despre luptele mele cu societatea de astăzi în care mă aflu, nu numai eu, ci și ceilalți copii, adolescenți și oameni cu autism, ca mine. O societate destul de dură și intolerantă, după părerea mea.

Volumul acesta de poeme este o bijuterie destul de personală, deoarece descrie toate emoțiile și sentimentele prin care am trecut și încă o fac, descrie epifania mea de adolescentă autistă în căutarea sensului vieții ei, care o face autentică.

Poemele, o să vedeți, sunt majoritatea narative, pentru că ele arată cât am luptat cu pumnii strânși ca să obțin lucrurile de care mă bucur în prezent.

Am scris această carte de poeme și ca să impresionez oamenii de aceeași vârstă sau mai mari decât mine, dar și pentru a arăta că niciodată nu e prea târziu să îți împlinești visurile.

rezultat (prolog)

nu o să am niciodată prieteni cu
comportamentul meu
nici măcar dacă se poartă frumos cu mine
sau dacă mă tratează ca pe o doamnă
dar totuși

amintirile mă chinuiesc
și poate de-asta mă comport așa

visez că sunt într-un loc dubios
cu multe camere și mulți oameni
ei mă ating ușor pe piele și îmi simt încet
încet comportamentul
de parcă ei ar fi familia, prietenii, rudele sau
poate chiar viitorii iubiți
dar ei mă și ating pe inimă, poate ca să-mi
adulmece gustul acestui comportament pe
care nimeni n-o să mi-l înțeleagă

că de fapt asta vreau adică
mi-e rușine de tot ce am făcut
ca să-mi fie bine mie

și de asta mă simt ciudat pentru că
aceștia îmi adulmecă
până și sufletul plin de tristețe
bolnav de amintiri
și de toți adevărații care
în final
au avut dreptate

puteam să cred că
totul o să se rezolve cu calm
dacă părinții mei nu mă amenințau
că mă pedepsesc?
puteam.
nu am crezut.
m-am lăsat luată de val.

sunt mai mult decât o nesimțită
sunt bolnavă de amintiri
și nu m-am desprins de trecut
nici nu cred că am s-o fac
sunt o fată pe care oamenii nu o merită
și care trebuie să învețe
să accepte
să vadă distanța dintre vorbă și tăcere
să nu mai comenteze

doar că totuși
intensitatea cu care am fost aspru certată
și criticată
și înnebunită
a fost mai mare decât mă așteptam.

niciodată nu am putut
să fiu mai calmă
am luat totul în serios

la câțiva oameni distanță de mine
mă simt atât de tristă
încât atunci când mama mă certa aspru
îmi venea să mă sinucid
nu-mi mai găseam rostul cel de toate zilele
într-o familie care nu-mi ținea partea
care credea că vorbesc prostii
care știa că eu îmi doresc multe de la viață
dar puține se împlineau

de când am terminat gimnaziul
de când am început liceul
din noaptea de ieri

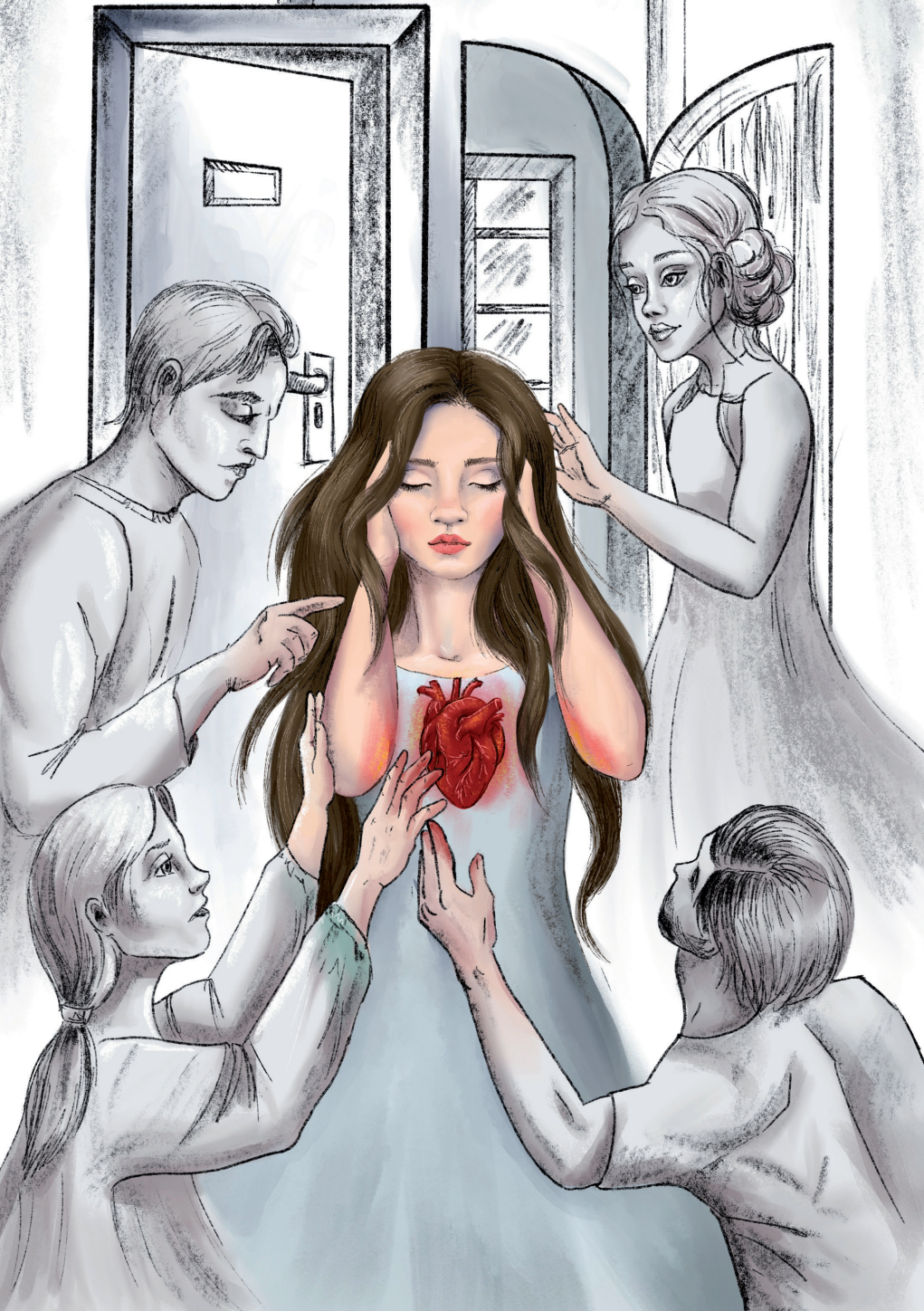
am început să visez urât
când sunt aspru certată
visez mâini tari care mă trag încet spre ei
că nu-mi dau drumul
că mă ating
pe toată suprafața mea de piele
iar eu nu scot nicio vorbă

asta mă ține prizonieră aici
cearta asta pe care nu pot
să mi-o scot din minte
gândul că o să fiu abandonată de toți
parcă simt că începe să-mi pătrundă

în minte
în corp
în inimă și-n suflet
sunt o victimă a iraționalității
sunt ceea ce nu știau alții despre mine
sunt un monstru sălbatic.
și recunosc odată pentru totdeauna
e ireal că o spun abia acum
nu merit oameni în jurul meu
așa cum nici ei nu mă merită pe mine.

LBRIIS

We know
books



vreau să cred

vreau să cred
că nu suntem nebuni
că drumurile noastre
s-au întretăiat
cu un scop anume
nu așa
că pur și simplu s-a întâmplat

vreau să cred
tot ce s-a spus
despre mine
ceva ce pare nasol și nașpa,
ceva ce încă pot corecta,
că nu e prea târziu
să-mi pară rău
pentru greșelile făcute până acum.

vreau să cred
încă îmi găsesc o valoare
un rol, o dorință, un compromis.
mereu m-am întrebat:
ce am să obțin?
ce o să mi se ofere și o să mi se ia?
ce se va întâmpla pe urmă?

vreau să cred
că iubirea nu înseamnă
doar pulsiune și intensitate.
doresc descoperirea
cu adevărat a iubirii
care totuși,
nu înseamnă numai să am pe cineva lângă mine
atunci când îmi este greu.

vreau să cred
că dincolo de oameni
și de orice alte aparențe
o să dau de suflete
pe care trebuie să le vindec
de orice suferință
ca și când le-aș fi salvat
în momentul în care se aflau
în comă profundă,
fără nicio speranță
și fără susținători.

vreau să cred
ce n-am crezut până acum
despre viață:
izvorăște în irealitatea
și în bolile lumii în care trăiesc.